

פרוטוקול מס' 2

מישיבת ועדת הכלכלה

ביום ג', כ"ד במלול תשי"א - 25.9.1951

שר החקלאות - פ. לבון
סגן שר החקלאות - א. אפרתי

משתתפים:

מ. בנטוב - יו"ר הועדה
ב. מבניאל
ס. מונח
י. אורי
ש. בז'דנו
אידוב כהן
ש. לביא
ד. ליבשיץ
ש. מיקוביץ
י. ספיר
ר. פלדמן
ש. פדלשטיין
מ. קסים
ז. שפר

עקיבא גוברין

נעדרים:

מר הלוי { מטעם משרד החקלאות
מר פיקר }

מוזמנים:

(1) סקירת שר החקלאות

סדר היום:

(2) שאלות ותשובות בקשר לסקירת שר החקלאות

(3)

סקירת שר החקלאות פ. לברון:

קבלתי 4 שאלות: (1) מה הן הדרכים הארגוניות למלחמה בשוק השחור; (2) מה הוא סיניסום המזון ההכרחי; (3) נאלו דרכים חושב משרד החקלאות להגדיל את הייצור; (4)

אחיל מהשאלה השניה, מהו סיניסום המזון ההכרחי, אם לקחת בחשבון את גידול היטוב ואת עליית המחירים, התקציב המינימלי הדרוש לסט הבטחת סיניסום המזון ההכרחי - ואחרי כן אגיד מה הוא המזון ההכרחי - הוא בערך כ-32-30 מיליון ל"י לשנה במסבע זר. אביא דוגמה: בתוך התכנית הזאת מהווה החטה סעיף ראשון במעלה. אנו צורכים היום כ-250 אלף טון חטה לשנה, ורק הסעיף הזה דורש תקציב של 25 מיליון דולר, בערך. צריך לקחת בחשבון שלא את כל החטה אנו קונים לפי הסכם החטה הבינלאומי. השנה הסגנו הגדלת המכסה שלנו כ-200 אלף טון, אבל בינתיים גם היטוב גדל והתצרוכת גדלה. רק סעיף החטה כבר יגיד לכם מדוע הסכום של 30 מיליון ל"י, שאני נוקט בו, אינו סכום מוגזם, והוא בדרך כלל נשען על גבול האופטימום. אני עוד אחרי כן אגיד משהו בקשר עם השאלה, אם הכמות הזאת היא הכרחית, ואם יש דרכים לקיטוף בהוצאה הזאת.

כאשר אני אומר 30 מיליון ל"י, אני לוקח בחשבון רק חלק מהמצרכים שאנו קבלנו מממשלת ארצות הברית בסתנה או במחירים מוזלים מאוד, והם גורם רציני מאוד בהקטנת הסכום הריאלי שהיינו זקוקים לו אילו לא קבלנו את המצרכים האלה. אתן לכם רק 4 דוגמאות בענין זה: (1) אבקת חלב. כל תוצרת החלב בארץ בנויה כיום על אבקת חלב. זהו סעיף שמדרגה ראשונה בתזונתנו. את אבקת החלב קבלנו למעשה בתור מתנה. לו היינו צריכים לקנותו בכסף שהוא שווה, היינו צריכים להוסיף ל-30 מיליון ל"י; (2) אבקת ביצים. חלק גדול מעקרות הבית משתמשות כיום במצרך זה, והוא מטלטל תפקיד חיוני מאד בתזונה היטוב; (3) חמאה. מצרך זה קבלנו בכמויות גדולות מאד. אילו לא החמאה הזאת היינו צריכים לקנות יותר שמנים, או שהיינו נאלצים להקטין את מנת השמנים; (4) קטניות. מצרך זה נמצא למעשה באופן חפשי בשוק. המתנות הללו שקבלנו מסתכמות לסווי של 7 מיליון לירות, וכמו כן שהן מקטינות במידה ניכרת מאוד את התקציב הנחוץ. לולא המתנות הללו, התקציב הנחוץ היה הרבה יותר גדול.

על מה בנויה תכנית התזונה שלנו? היא בנויה באופן תיאורטי, כי לא תמיד אנו מבטיחים אותה. לו הגשמו את התכנית המינימלית הזאת באופן קבוע ובסדר, אני בדעה שעניני התזונה בארץ היו טטפים את הכלל. תכנית התזונה שלנו בנויה על 7 סעיפים יסודיים. הצלחותינו או כשלונותינו תלויים בזה, באיזו מידה אנו מצליחים או לא מצליחים לקיים במילואם ובזמן את 7-8 הסעיפים היסודיים.

הסעיף הראשון הוא הלחם, ואני מתכוון ללחם וקטחים. מה אני רוצה להגיד מלים אחדות על הפרובלימטיקה של הלחם שלנו. כל מחשבה על קיצוב לחם היא בעיני ובעיני חברי במשרד מחשבה רעה. אם מדברים על דרכי חסכון לשימוש בלחם, דעתנו היא שהקיצוב אינו עלול לקמץ, כי אם להיפך, הוא עלול לגרום לבזבוז נוסף. בכל זאת קיימת השאלה האם יש דרכים לקיטוף בשימוש החטה. אני חייב להודות כי אין לנו בשטח זה להציע איזו שיטה או דרך נפרדת, אולם יש אפשרות לחקן במידה מסוימת את המצב. ישנה שאלה אחת שלנו אין לה פתרון, זוהי ההברחה מעבר לגבולות. בזכות מדיניות המחירים שלנו - אנו ראינו במחיר הלחם את הדבר הפופולרי ביותר להזנת היטוב - מחיר הקמח שלנו הוא כל כך זול שכדאי להבריח אותו לכל ארץ שכנה, ובלי ספק קיימת הברחה. למשרד החקלאות אין דרכים למניעת הדבר הזה.

לדעתי, ישנן 3 דרכים שבאמצעותן אפשר להגיע לתיקון מה בטוח אספקת הלחם. דרך אחת היא שינוי גודל ככר הלחם, ז.א., לעבור לאפית ככר לחם בן 800 גרם במקום ק"ג. רבים טוענים כי היות והלחם הוא זול מאד, הגודל הוא אחד הגורמים לבזבוז הביתי. דעת המומחים בסדרד היא, כי יתכן שעל ידי אפטר יהיה להשיג גם תיקון בטיב הלחם, מפני שאם הככר תהיה יותר קטנה, יתכן שהאפיה תהיה יותר טובה. אין ספק שטיב יותר מסופר, אף הוא מהווה גורם לסטיירה על הלחם ולמנעה מסוייסת של בזבוז.

ישנו גורם שני - שאנו בין כה וכה נצטרך להגיע אליו - המצב בטוח הטחינה, שהוא כידוע לכם מתוח מאד. בטוח זה - כמו בטוחים רבים אחרים - אנו נמצאים במצב שאנו חיים על הגבול, ואם טטהו מתקלקל, ישנו מספר, אנו נצטרך כנראה להגיע לצמצום ידוע באפית הלחם הלבן. דבר זה יביא גם לקיטוף ידוע בקטח.

ישנה שאלה סליטית שאותה טרט סכסכו והיא - צורת הלחמים הנאפים. ישנה דעה חזקה כי בענין זה רצוי, מבחינת הייצור בארץ, להגיע לחופס, ז.א., לשני מיני לחמים, גם עגול וגם ארוך. איני פוסחה בטוח זה, אך הטענה של כמה וכמה מומחים היא, שהמאפיות בארץ מתחלקות לשני סוגים: ישנן מאפיות - ואלו הן בדרך כלל המאפיות המכניות והחצי מכניות - שבבילן יותר כלכלי לאפות לחם ארוך. המאפיות הפרמטיביות - ולצדדי הרב אלו הן רוב המאפיות בארץ - שבבילן יותר כלכלי לאפות לחם עגול.

ההנחה היא כי 3 התיקונים הללו עלולים לגרום בסידה מסוייסת לשיפור מה בטיב הלחם וגם לקיטוף מה בטיטוט בקטח, אבל יחד עם זאת אני חייב להגיד: אין לטגות באטליות שע"י תיקונים אלה, או דומים להם - עם כל חסינותם לגופם - אפשר יהיה להביא להורדה רצינית מאד של כמות הלחם הנצרך בארץ, מפני שאם איני טועה, כמות הלחם הצורכת כלינקס באופן מסודע, היא בערך 300 וכמה גרם ליום. אין להגיד כי בתנאי התזונה שלנו, כמות זו היא למעלה מהמתקבל על הדעת, ז.א., אנו צריכים לראות את ההוצאה הזאת כהוצאת יסוד לתקופה לא קצרה, כי עד שבגיע לכך טנוציא את לחסנו מאדטטנו, נוסף למספוא הנחוץ לבהמות, אין זה ענין לשנה, ואפילו לא לשנתיים.

ישנה עוד בעיה אחת הקטורה בטדיניות הפיננסית שלנו. התקלה הגדולה ביותר בטוח זה היא בעיני שטלאי הקפחים הוא תמיד סלאי לזמן קצר מאד. אם אפשר בכמה וכמה מצרכים אחרים לחיות על סלאי של חדשיים, נגיד, וזה יכול להיות גם מצב נורמלי אם ההמטך טובטח, הרי בטוח הלחם המצב הזה אסור טכל הבחינות. מספיק שאניה אחת תמאחר ב-5 ימים - והיו לנו כמה וכמה מקרים כאלה - בכדי שהיטוב יהיה בטכנה של רעב טטט. הדבר הראטון המוכרח להיות טוטטכל ראטון לטל טדיניות אספקה, בטוח הלחם מוכרח להיות סלאי לתקופה מסוטכט, מיניטוט שבמיניטוטם 4-6 חדשים. איני דן כרגע על שאלות בטחון, אני דן רק מבחינת האספקה, טדירותה ובטחונה. בלי בטחון זה, היסוד העיקרי של כל טדיניות אספקה רצופה טטטוטט או נעלם כליל.

היסוד השני של תכנית התזונה שלנו הוא חלב ותוצרת חלב. אנו הגענו לגידול נכבד של הרפת, ט-46 אלף ראט ל-56 אלף ראט. הגידול הזה לא נתן את אותותיו השנה טטני טטטים: (1) היתה ירידה מסוייסת בתנובת החלב בגלל קטיי האספקה שהיו לנו בטטך השנה הזאת; (2) חלק גדול של הגידול הזה כולל עגלות טככירות טרק בטטך הזמן יתחילו לתת את תנובתן. אולם, עם כל הגידול הזה - והוא גידול לא קטן בטביל רפת - אנו צריכים לדעת כי תעבורנה שנים עד שהרפת - גם בגידולה המזורז - תוכל לתת את מלוא החלב הנחוץ לטתיה ולתוצרת. המצב כיום הוא בערך כזה שהרפת שלנו טטטקת כ-75 - 70 טלליון ליטר חלב לשנה, טחוץ לחלב הנצרך ע"י הצרכנים עצמם. החלב הזה טטטט כולו כחלב שתייה. הוא אינו טטפיק את צרכי השתייה, ואנו טטטטטים כבר היום ב-65 טלליון ליטר חלב

נוסף בצורת אגרות חלב בכדי לקיים את תוצרת החלב. אנו מסתמכים
היום באגרת חלב בכמות כמעט שווה לחלב הניגד, והחלב הניגד בעצמו
אינו מספיק כבר לצרכי הסתיה של היטוב. כדי לסלא את החסר, דרוש
פרוצס לא לשנה אחת.

אנו חפסנו דרכים כיצד להבטיח את
החלב ותוצרת החלב ליטוב הגדל, ונדמה לי כי בטוח זה אני יכול
להגיד שעלינו על דרך של פתרון. דרך זו היתה אפשרית גם לפני
שנה, אבל לצערי החקלאיים לא נטו ביותר לקבלה, ואני שמח שקבלוה
עכשיו. דרך זו היא - חלוקת חלב אחיד. זה כבר כ-12 - 10 ימים
מסווק החלב האחיד בירושלים ובחיפה, והיום יתחיל לפעול גם באזור
תל-אביב. למעשה, 90% מתושבי הארץ עוברים לשיטה של חלב אחיד,
ואני שמח לציין שקהל הצרכנים קבל את השיטה הזאת ברצון רב. השיטה
הזאת בנוייה על ערבוב של 75% חלב ניגד ו-25% תפיסת אגרת חלב.
שיטה זו מאפשרת לנו להגדיל את כמות החלב ב-1/2 מיליון ליטר. אם
נקיים את השיטה הזאת במשך כל השנה, נוכל במשך חלק גדול של השנה
לסווק את החלב בלי כל קיצוב, כי טוב פעם, אני מבקש תכם לזכור:
מה שמחייב את הקיצוב ברוב הטרכים הוא הסחטור לא ב-50%, כי אם
הסחטור ב-20% - 15 - 10. בעונה שתנובת החלב יורדת באופן טבעי,
שיטה זו תאפשר לנו להבטיח את מלוא כמות החלב ההכרחית לילדים
ולתינוקות. על יסוד הסידור הזה נחלק 15 ליטר חלב לחודש עבור
תינוקות, 8 ליטר חלב לחודש עבור ילדים עד גיל 18, ונוכל גם למת
בחדשים האלה של תנובת חלב ירודה פנה מסויימת של חלב לטבוגרים, אם
כי קטנה. נדמה לי שעם התכנית הזאת ועם הפיתוח של תוצרת חלב במסדים
גדלים והולכים לפי גידול היטוב, אנו יכולים להגיע בלי הסקעה רצינית
במטבע זר לסעיף תזונה חשוב מבחינת ערכו וטובטח מבחינת רציפותו.
ע"ז אנו מבטיחים: (א) חלוקת חלב לכולם; (ב) אנו מבטיחים את טיב
החלב, כי לפי דעת הרופאים, החלב הזה מבחינת תזונתית אינו
יורד בערכו מהחלב הניגד; (ג) ע"י שמירה על הייצור אנו מבטיחים גם
את טעם החלב. אגרת החלב היא חפסית בכל החנויות, ובכל-זאת רק אחוז
קטן ביטוב מסתמט ב. נדמה לי כי בטוח זה אני יכול להגיד שהגענו
לאיזה הסדר והיטב הטבטיח לנו לתקופה מסוימת אפשרות של אספקה חפסית
או כמעט חפסית, גם של חלב וגם של תוצרת חלב. יש לנו בטוח זה גם
קסיים גדולים מבחינת הכוח החרטתי, שהוא לא תמיד מספיק בכדי לעבד
גם כסויות אלה של חלב אחיד וגם כסויות אלה של תוצרת חלב, אבל אני
סקווה כי ב-1952, עם פתיחת המחלבה של תנובה בתל-אביב, נוכל להתגבר
על הקסיים האלה, ויהיה לנו כוח חרטתי מספיק לכמה שנים.

היסוד הסליסי בתכנית התזונה הם הדגים.
הנחתנו היא שאנו נהיה זקוקים בשנה הבאה לפחות ל-32 אלף טון דגים.
מזה חלק ניכר טאד אנו סקוויט לקבל מהדיג העצמי שלנו. קטה להעריך
זאת, אבל חושבני שאם אקח בחשבון כ-16 אלף טון, אני טוב נוקט בהערכה
קונטרבטיבית שאיננה הולטת את ההערכה של אנשי הדיג, כי הם הרבה יותר
אופטימיים. תכניתנו הטבה מוכרחה להיות בנוייה על יבוא של לפחות
16 אלף טון דגים. גם בטוח זה עסינו נסיון מה לטיווק באופן חפסי.
דגי היבוא היו חפסיים למכירה, ואני מוכרח לציין שהנסיון הזה הצליח.
הנסיון לא הכזיב אותנו מפני שהיו לנו, ויש לנו כסויות ניכרות של
דגים, כך שיכולנו לכוון תמיד את הטוק לפי הסתהווה בתוך הטוק, ולא
לתת לאיזה טצב של חטיפה להיהפך למצב של קבע. השימוש בדג פילה, כמו
השימוש באגרת ביצים, מרחב יותר ויותר בקרב היטוב. ברור שתכנית
התזונה שלנו גם בשנה הבאה מוכרחה להיות בנוייה במידה רצינית טאד
על דגים, ויש לדאוג לכך שהטצרך הזה יהיה נתון לצרכנים בכסויות
מספיקות. אני ססליץ טוב פעם על אותה השיטה של טיווק חפסי, כפי
שנהגנו בה בשנה זו.

המצרך הרביעי בתכנית התזונה שלנו
הם הביצים ואבקת ביצים. בטוח זה היה הטבח אחד הפרדוכסים בטעם
הישראלי. אם כי הבצורת, בלי ספק, פגעה בלול, היא לא פגעה בהטלה.
ההטלה הייתה טובה מאוד ואפשרה לנו חלוקת כמות ביצים גדולה מאד,
באופן יחסי. אם בטעם 6 חדשים חלקנו רק בחלוקה יסודית 106 ביצים
לבטט, הרי זו כמות נכבדה מאוד. אם נוסף לזה חלקנו כטויות נכבדות
מאוד של אבקת ביצים, הרי מבחינת הערך התזונתי של המצרך, בלי ספק
היה בו גורם תזונתי בעל ערך רב, ואנו צריכים לטטור עליו גם לתקופה
הבאה.

אני בונה את חשבוני על לול ארצי של
2/4 טיליון עופות טטילות, והלול הזה צריך לתת לנו בהטלה נורמלית
כ-280-290 טיליון ביצה, מחוץ לתצרוכת החקלאיים. אני מעריך שלול
נבדל זה יוכל לתת לנו בחשבון שנתי אפטרות של חלוקת 150 ביצה לבטט,
ומת המטר לנו עלינו לטלא ע"י אבקת ביצים. אנו יכולים לבנות את
תכנית התזונה שלנו בטעיף זה על פרינציפ של ביצה לבטט ליום, המורכב
מ-150 ביצים טריות לטבח והיתרה מאבקת ביצים. אם נצרך זאת לאספקה
ניד לא קטוצה של חלב, תוצרת חלב ודגים, הרי 3 הסעיפים האלה,
מבחינת הערך החלבוני והערך התזונתי שלהם, יכולים להיות סעיף יסודי
בתזונה עטמית שאיננה על רמה נמוכה כלל וכלל.

מכאן אני עובר לסעיף הבשר. סעיף זה
היה, כידוע לכם, אחד הסעיפים הבלתי בטוחים ביותר בתזונתנו, וסעיף
יקר מאד. מספיק אם אגיד לכם, כי לפי החרזים שיש לנו עם ארגנטינה
ואורוגווי, טונה בשר עולה לנו באופן רשמי 500 דולר. אולם, המצב הוא
כזה שהמדינות הללו רואות את המסחר הזה כמחיר יסן, כי יש מחסור בבשר
בעולם. אפילו מדינה כמו אמריקה קונה עכשיו בשר מארצות אלו, והיא
סוכנה לשלם בדולרים מזומנים, ולא לפי המחיר שאנו מסלמים, אלא במחיר
של 600-650 דולר בעד טון בשר, וכמובן שלא קל לעמוד בהתחרות זו.
המצב בטוח זה הוא שהן מבחינת יוקר המצרך והן מבחינת האפטרות להשיגו,
זהו המצרך כטעם הבלתי בטוח ביותר. בזמן האחרון נפתח סיכוי - אני
חושב כי זה יותר מסיכוי - לפתרון לפחות חלקי, של השאלה הזאת ע"י
חברה של יהודים שווייצריים, שארגנה ע"י מר מרידור. זוהי חברה רצינית
מאד מבחינת כוח ההון שלה. עם חברה זו חתמנו חוזה להנאת 10 אלפים
טון בשר קפוא מאפריקה. התעוררו כמה בעיות מבחינה וטרינרית. אנו
שלחנו לשם מטלחת רצינית מאד של וטרינרים, אשר בקרה בכל המקומות
והביאה לנו דוח הקצב שאם נבטיח סידורים מסויימים, אפשר יהיה
מבחינתם הם להביא את הבשר הקפוא ארצה. חברה שווייצרית זו מקימה
בית מטבחים, בית קידור ושוכרת ספינות קידור אשר תובלנה את הבשר
לחיפה, כל עוד הוא מועבר דרך הסואץ. בינתיים יקימו באילת בית קידור
וטכונות קידור להובלת הבשר מאילת לתל-אביב. התכנית הזאת חשובה מכמה
וכמה בחינות, לא רק מבחינת ענין הבשר.

המחיר שעליו חתמנו הוא מחיר אשר לטעם
עלול לבטל את ההפרט בין בשר ודגים. החברה מתחייבת לספק לנו את הבשר
ב-315 דולר לטון. מזה 40% נשלם בתוצרת הארץ כאכספורט, ז.א., לטעם
נצטרך לשלם בדולרים חופשיים רק כ-200 דולר בעד טון בשר. הצריכה
הכללית של בשר היא בערך כ-16 - 15 אלף טון לשנה, אם אנו עומדים על
המנה השבועית של 125 גרם לבטט לו יכולנו לספק את המנה השבועית
הזאת באופן קבוע, היה בזה כבר תיקון גדול. כנראה שהמקור הזה יוכל
לתת לנו בטעם הזמן את כל כמות הבשר הדרושה לנו. החברה הזאת מבטיחה
להתחיל לפעול כבר בדצמבר. איני מקבל על עצמי אחריות בעד התאריך הזה,
אבל נדמה לי שאני יכול להגיד במידה רבה מאד של בטחון, כי נפתחה דרך
לפתרון יסודי של השאלה הזאת.

מחוץ לזה ישנם 3 סעיפים, שהם הסעיפים
המעצבנים וההורסים את כל תכנית התזונה. 3 הסעיפים הם: (1) סוכר;
(2) שמנים; (3) ירקות, תפוחי-אדמה ואורז. הנחתי היא שכמות הסוכר
הקצובה היא פחות או יותר מספיקה. כטובן, אילו הגדלנו את הכמות
ברבע ק"ג, לא היה בזה מסום אסון. אני חושב את הסוכר למצרך הזול
ביותר מכל המצרכים שאנו מספקים. לדעתי, הגדלה מסויימת של מנת

הסוכר לא היתה סכבירה ביותר, ומבחינת מצב הרוח של עקרת הבית, היה מטנה הרבה מאוד. אני הייתי מסליץ מאוד על הגדלת טנת הסוכר לק"ג וחצי ורבע, וההפרט מבחינת ההוצאה אינו פנטסטי. אילו עמדנו אפילו על טנת סוכר בת ק"ג לסבוגר וק"ג וחצי לתינוק, אך הטנה היתה מוטטחת טרי חודש בחודש, היה בזה תיקון קובע בטבע בתזונה בארץ. בסוף אוקטובר נגיע למלאי של 12 אלף טון סוכר, זהו בערך התצרוכת ל-4 חדשים, אולם בינתיים עבר חודש אוגוסט עם חצי טנה, ובינתיים עבר חודש ספטמבר, ואם אפילו באוקטובר ובנובמבר אחזיר את החוב, החזרת החוב אינה יכולה לתקן את הגרעון העובדתי מבחינה תזונתית ומבחינת דעת החיים הממסית המינימלית שהיתה באוגוסט ובספטמבר. כמו הלחם, הסוכר הוא יסוד עיקרי בתכנית התזונה שלנו. טול את היסוד הזה וכל התכנית מתמוטטת.

הסעיף השני הם הספיקים. לפי תכנית הקיצוב, אנו מחלקים כל חודש ק"ג ספנים לגפס. אם לקחת בתור בקורת טוצא את היטוב האטכנוזי, אני חושב כי זוהי טנה מספקת. התמונה היא טונה כאשר אנו לוקחים את החלק השני של היטוב, ז.א., את היטוב המזרחי, לפי הרגלי התזונה שלהם, קיים ספק אם טנה זו של ספנים מספיקה. לו היה לנו מטבע זר, ולו יכולנו להבטיח ספנים במידה מספקת, היינו יכולים לעשות כסה וכסה תיקונים בתכנית התזונה. אולם, אין לנו מטבע זר בכמות מספיקה בכדי להבטיח טנת ספנים יותר גדולה מזו, מפני שההוצאה במטבע זר בטוח זה היא גדולה מאוד. קשה להטיב עתה את זרעוני הזמנים בטוק העולמי, ואף המחירים הם גבוהים מאוד. המינימום הזה של ק"ג ספנים לנפש הוא הכרחי, מפני שאם מספקים אפילו דגים בצורה חפסית, אבל אין טון לטיגון הדגים, התועלת שאפשר להפיק מהדגים היא כמעט אפסית. הוא הדין באבקת ביצים, וכך כמעט לאורך כל החזית.

הסעיף האחרון כולל את המצרכים בעלי מטקל כבד מבחינה כמותית. תכנית התזונה שלנו איננה יכולה להיות בנויה רק על הלחם כבעל כמות מרובה. מחוץ לדגים, קצת בטר, ביצים וחלב, זקוקה קיבת האדם לעוד מצרכים שהם בעלי היקר, אבל יותר מבוזנים מאשר הלחם בלבד. ישנם עוד 3 מצרכים שאין, לפי דעתי, לבנות את אספקתם רק על טק הארץ והם: ירקות, תפוחי-אדמה ואורז. יתכן שאגיד עתה דבר שאסור להגיד: הארץ לא מספק ירקות במספיקות גדולות 12 חדשים בשנה, ואם הארץ מספק לנו ירקות במסך 8-9 חדשים בשנה, יהיה זה היטב עצום. אנו חייבים לראות טראט בתכנית התזונה שלנו 4-3 חדשים שבהם אנו מוכרחים למלא את החסר בירקות ע"י יבוא מהחוץ, מפני שמטק הארץ לא מוכל, בעלופי חוקי טבע פטוטים מאוד, לספק במסך 4-3 חדשים אלה תצרוכת ממסית של ירקות ותפוחי-אדמה. תכנית התזונה שלנו בטוח ירקות ותפוחי אדמה צריכה להיות בנויה על אספקה עצמית במסך 8-9 חדשים והבטחת אספקה ע"י יבוא למסך 4-3 חדשים. אני רוצה להזהר ולהגיד כי גם בטנה הקודמת וגם בטנה זו, אחת השגיאות שלנו היתה בזה שלא לקחנו בחשבון באופן מסטי את העובדה של קיום 4-3 חדשים כאלה.

מחוץ לדברים הכבדים, ישנה שורה של מצרכים לא כבדים, הם קטנים, אבל ערכם לא פחות. למשל, הבטחת כסה מצרכים היוחרים להזנת תינוקות: אבקות חלב מיוחדים, קוקרים, קורנפלוארים וכו'. אנו מספקים את המצרכים בטוח זה - שהוא הטוח הרגיש ביותר - לפי אותה הטיטה של הספק וברח. המדובר אינו בהוצאה של מיליונים. ביחס לסכום הכולל של ההוצאות שלנו, המדובר הוא בסכומים קטנים מאוד, אך הם יכולים להיות מוטטחים רק במקרה אחד, אם לא מישהו אחר יקבע את הטימוט בכספים המיועדים לצרכי מזון, אלא המטרד האחראי לעניני מזון.

אתן לכם דוגמא שניה, טגם היא אינה ענין להוצאות גדולות - תבלינים. אין צורך להגיד לכם כי התפריט שלנו סובל לא מחוסר ויטמינים וחוסר קלוריות, אלא הוא סובל יותר מהעמום שבו. המחסור בתבלינים גורם, לפי דעתי, לבזבוז מזון. גם סעיף זה מוכרח לבוא על תיקונו, ודבר זה יכול להעשות רק בדרך אחת - אם יהיה מינימום מובטח, והמינימום הזה יהיה נתון להכרעתו של אותו המטרד האחראי לעניני מזון. לא יכול להיות מצב שאיט האוצר יגיד לי מה נפוץ ומה לא נפוץ, מה עדיף ומה פאוחר.

אלה הם היסודות שעליהם אני בונה את תכנית התזונה שלנו. יש בה אלמנטים מעודדים, ויש בה אלמנטים קשים. בדרך כלל, התכנית הזאת, אם היא מבוצעת, יכולה להספיק. לביצוע תכנית זו דרושים 3 דברים: (1) תקציב מובטח לענייני מזון; (2) זכות המשרד האחראי לענייני מזון להחליט על הסימוס בתקציב; (3) להבטיח מלאי לתקופה כל שהיא, אשר תאפשר לארגן את החלוקה בצורה יותר יעילה, מבלי שנהיה תלויים בכל אניה המגיעה או שתאחרת.

אעבור לשאלה, מה הן הדרכים הארגוניות למלחמה בטוק השחור. כאשר מדברים על המלחמה בטוק השחור, ההנחה הראשונה היא - ועליה צריך לסמוך - מה שלא יהיו הסינויים בבניין משרדים סוגים, הפיקוח צריך להיות בידי משרד אחד, לא חשוב איזה. דבר אחר ברור: לא יכולות להיות 3 או 4 רשויות פיקוח. אם הפיקוח צריך להיות יעיל, הוא מוכרח להיות פיקוח אחד על כל שטחי הכלכלה שביחס אליהם נהגת המדינה לפי שיטה של פיקוח. אין לי ספק שפיקוח הפיקוח לרשויות טובות ולמשרדים טובים, מוכרח לגרום לתקלות קשות, והראיה שזה היה כך.

ההנחה השניה היא: אין אפשרות לקיים פיקוח בלי מפקחים. בכל המשרדים המפקחים, על כל צורות הפיקוח שלהם - פיקוח אדמיניסטרטיבי ופיקוח מקצועי בחקלאות, מזון, תעשייה, מסחר ומטמרה - ישנם 230-240 עובדים, כלומר, לא יותר מ-120 מפקחים ממש. אפילו לו המסק שלנו היה יותר מרוכז מכפי שהוא, מספר זה של מפקחים לא היה מספיק. כאשר הפיקוח צריך להקיף את כל שטחי החקלאי והתעשייתי במסק ממוצל כשלנו, בתקן זה של מפקחים, גם הוא סעסו מה סעסו.

עומדת שאלה יסודית מאד: איך אנו נבטים לענין הפיקוח. אם נבטים לענין כהכרזה שאין מאחוריה ולא כלום, אין צורך להכריז בכלל, וחבל גם על מעט המפקחים שיטנם. אולם, אם נבטים לענין כאל הכרח חיוני, אזי קודם כל הכרחי תקן רציני של מפקחים. אני רוצה להוסיף גם עצה טובה: אם מטנים מפקחים, לא למנות חברי כלים, ולא אנשים שלא הצליחו להסתדר בטום מקום אחר. כל שטקובל בעולם גישטופט צריך לקבל מסכורת הוגנת, אם אנו רוצים תקן של מפקחים ראוי לסמוך, לצלופפקחים בדרגה ג' ד', פירושו, להעמידם בנטיין שבדרך כלל לא יוכלו לעמוד בו. תקן בעית הפיקוח דורש לא רק תקן מוגבר, אלא גם קביעת דרגה סיוחדת למפקחים, אני הייתי מציע להתחיל מדרגה ר', נכדי למסוך טיפוס אנוסי שיוכל לבנות את הפיקוח בצורה הרצויה למדינה.

אנו עסינו תוך התקופה האחרונה בטיין, ואני חושב שהנטיין הזה יוכל לתת תוצאות טובות אם יעבירו אותו גם לפמה שטחים אחרים; אני מתכוון לענין ריכוז המסתקים. אם אנו מדברים על פיקוח לא רק פוליצאי, אלא על פיקוח בטובן פרבנטיבי, הטובע התהוות מצבים קשים, בכמה וכמה שטחים של הייצור הקטור במזון, אפשר להשתמש באותה שיטה ואף להרחיבה. השיטה היא זאת שהיצרנים מכניסים את התוצרת למחסנים שאנו קובעים, והתוצרת הזאת עוברת בדיקה, קודם כל, מבחינת סיבה, ואחרי כן מבחינת הפרופורציה בין התוצרת לבין החמרים שאנו נתנו. אחרי כן אנו קובעים גם את הטייוק ההוגן. באופן כזה אנו יכולים לעקור את התקלות הקשות שיטנן בטמח זה.

הדבר האחרון שברצוני להגיד בטמח זה הוא בענין הירקות. דברתי כבר על כך בטליאת הכנסת, ואיני רוצה לחזור. החלטתנו היא לעבור בטמח הירקות לשיטת הקטר הנהוגה בטמח הביצים והחלב, וע"י שיטת הקטר להבטיח את טיווק הירקות בצורה יותר הוגנת מכפי שהדבר נעשה עד היום.

אני עובר לבעיות החלוקה. הבעיה העיקרית בשטח החלוקה היא יצאת הרציפות. עובדה היא שבשטח המכולת, הבשר והדגים, אין כל פרובלימה של תורים, אך היא קיימת בשטח הירקות. הפרובלימה העיקרית היא, חוסר הרציפות בחלוקה. אם שומלים אותי, מה יש לתקן בשטח חלוקת המזון, התיקון האחד והיסודי הוא - הבטחת הרציפות. לו הובטחה הרציפות, היינו יכולים להגיע בשטח חלוקת המזון למצב שאפשר היה לראותו כמספק.

קיימת פרובלימה גדולה שגם בשטח חלוקת המזון, אך לא הייתי מציע להכנס לתוכה. עובדה היא שכל המכול ילכו, כאשר הוא מועבר לכפר ערבי ואפילו לכפר תימני, הוא נראה להם מוזר. איני רואה בתנאים של היום את הדרך לתיקון המצב, ולכן אני חושב כי אין גם מועלת בויכוח תיאורטי, אם רצוי או לא רצוי של מזון אלטרנטיבי.

עד כאן מה שיש לי להגיד בעניני מזון. אני מציע לעבור עכשיו לשאלות. בישיבה הקרובה אוכל לספור סקירה בקשר לשאלה באלו דרכים חושב משרד החקלאות להגדיל את הייצור.

שאלות ותשובות בקשר לסקירת שר החקלאות:

ב. מבניאל: (1) מהו חלק ייצור המזון המקומי בתצרוכתנו, ומהו סכום הדביזים שנתנו אריכים כדי לספק את חוסר הגלם לייצור המזון המקומי;

(2) היו הרבה שמועות וספורים על הזנחת סטוייסות על משרד החקלאות והמזון בענייניה קטניה שלא ראו אותם מקודם ושגרמו לתקלות באספקת המזון, כגון: ענין נייר עטיפה שעיכב את חלוקת החמאה והמרגרינה, ענין הקרח וכדומה. אני מעוניין לדעת מהו הדבר הפסלי **בסטוייסות** אלו.

(3) אני מעוניין לדעת כמה מקבל היצרן החקלאי נטו עבור ביצה, עבור ליטר חלב ועבור ק"ג עבניות.

(4) אנשים מספרים כי במשקים חקלאיים - יכול להיות שהמדובר בחקלאיים פרטיים ויכול להיות שהמדובר בחקלאיים קולקטיביים, איני נוקב כרגע בשמות - מסמרים תוצרת, כי לא כדאי להם לטרוקבטחיר הרשמי. הייתי רוצה לדעת מה אמת **במספרות** אלו.

(5) מספרים על חקלאיים שהזניחו ענפים שלמים בגלל חוסר בידים עובדות. הזניחו ענפים יפנים רנטביליים ופנו לסוגי ייצור יותר רנטביליים. הייתי רוצה לדעת מהי האמת בענין זה.

(6) מהי הפרופורציה של ייצור הביצים והחלב בין הסקטור של ההתיישבות העובדת לבין הסקטור החקלאי הפרטי.

ד. מורי: הייתי רוצה שיהיה לנו בירור לעצם הענין.

רוב השאלות של מר מבניאל הן שאלות הקשורות עם בעיות הייצור. האם לא נכון לשאול אותן לאחר ההרצאה על בעיות הייצור?

ט. פרלמנטריות:

שר החקלאות אמר כי בחוצים לו
32-30 מיליון ל"ז בכדי להבטיח
את מצרכי המזון. מהו סכום המטבע שהוקצב לו בפועל?

ט. לביא:

הסכום של 32 מיליון ל"ז אינו כולל
גם את ההוצאות ליצור פנימי, סלמסון.
אם כן, מהו הסך הכל של מטבע שאנו זקוקים עבור המזון שלנו?

ט. קטיס:

מסרד החקלאות דורש מהיטובים החקלאיים
הערביים 3 ביצים לחודש עבור כל נפש.
האם מסרד החקלאות מתחשב בכך אם הביצים מצויות ביטוב הערבי, או לא?

היה בהוג עד כה לחלק הכפרים הערביים
3/4 ק"ג סוכר לחודש לגדולים ולקטנים, מלבד חודש אחד בזמן האחרון
שבו חילק מסרד החקלאות ק"ג סוכר גם לילדים וגם למבוגרים. כידוע,
הערביים הכפריים עובדים עבודה גופנית קשה, ולכן הם זקוקים למנת
סוכר יותר גדולה.

השאלה הטליטית היא בענין כמות הקמח.
הערבי הכפרי צורך 10 ק"ג קמח לחודש, ואילו מסרד החקלאות מקציב לו
רק 7 ק"ג. ברצוני לציין כי הערבי הכפרי אינו מקבל את יתר המצרכים
האפוריים.

כמות הטמנים הניתנת לכל נפש בכפרים
הערביים היא רק 100 גרם לחודש.

ט. בז'רנו:

האם אפשר לקבל את הסופרים, כמה
מטבע זר דרוש על מנת להבטיח את
המינימום לגבי 9 הסעיפים הנ"ל, ומה למעשה הועמד לרשות מסרד
החקלאות.

האם מסרד המזון יכול להעריך מה היה
אילו היו מחלקים את הטמנים באופן חופסי, כמו שעושים זאת לגבי
הלחם; כמה היתה התצרוכת בהתחשב עם הכובד איטנו בתוך עצם הקיצוב,
ומה היה הצורך במטבע זר בפדי להגיע לחלוקה חופסית של טמנים כנגד
המטבע הדרוש להבטחת הקיצוב וכנגד המטבע שלמעשה הוצא עד עכשיו.

ד. ליבשיץ:

האם יבוא מצרכי המזון כולל גם דברי
מותרות?

לא.

שר החקלאות פ. לבנון:

ד. ליבשיץ:

האם הסספר טנקט בו אתמול שר האוצר,
אפשר לראותו כסכום מספק?

שר החקלאות פ. לבנון:

אני אגיש לוועדה חשבון מדוייק, מפני
שאני מערער על החשבון.

אידוב כהן:

היה מעניין לדעת מה מתרחש בטח
הטוקולד לאכספורט פנימי. כמה סוכר

הוקצב לענין זה ומי הקציבו.

לזה יש מקור מיוחד.

שר החקלאות פ. לבנון:

לגבי אבקת החלב, ישנה דעה שערכו
ירוד מבחינה תזונתית.

אידוב כהן:

אין לזה כל יסוד.

שר החקלאות פ. לבנון:

אידוב כהן: חלק גדול מהאוכלוסיה יכול היה לגדור
את ארוחותיו ע"י חלבה, וגם ערכה
התזונתי גדול. ממהי דעת משרד החקלאות בקשר לחידוש ייצור החלבה?

לי נאמר כי בכמה ענפי תעשייה הצורכים
יוצר, ישנם סטוקים של סוכר, אך לא מתחילים בייצור בגלל בעיית
הטחירים. האם זה נכון?

שר החקלאות אמר כי הוא שואף לריכוז
סטורי ירקות. האם אין מוצא אחר?

לגבי שאלת הפיקוח, לא מובן מדוע
הפיקוח נעלם לגמרי מהנקודות הרגישות ביותר.

בכמה הפחיתה הממשלה את הקצבותיה
ליבוא סזון לגבי שנת 1949/50.

לגבי סדרי החלוקה. בזמן האחרון
נערך רישום חדש לחנויות הבשר, דגים וירקות. האם נקבעה תקרה
סטוייטת לספרי הלקוחות בכל חנות?

(אחרי כן רשמה מא)

ו. לביא: שואל את שר החקלאות: מדוע לא נכנס בחשבון החלב חלב כבשים?

ד. ליבשיץ: שואל את שר החקלאות: האם / מחזור חנויות ה"סקריפט" מסתקנים בחישובים של משרד החקלאות, והאם אין בהן סטום שיבוש התכנית כולה?

ו. מיטוניס: שואל את שר החקלאות: מהו היחס ביבוא המזונות סחור"ל לגבי הארצות מהן מביאים את המזון, ומהו הפרינציפ של העדפת ארץ אחת על פני השנייה?

היו"ר ס. בנשוב: שואל את שר החקלאות:

א. מהו היסוד של החישוב הבינלאומי של מכסת החישה שאנו מקבלים מהפול בסחירים מיוחדים ומהי הסיבה שמתהווה נשעון בין מה שמקבלים ובין הצריכה הממשית?

ב. בקשר עם חיפוש צורה חסכונית ביותר לאפיית הלחם, האם נבקקה האפשרות של אפיית לחם צרפתי?

ג. מה הן התכונות להרחבת היצור התעשייתי באותן נקודות יתורפה שהוזכרו פה - מאפיות, קרח, שמורים ותחנות קטח.

ד. מהו אחוז הקטח שאנו מוצרים בעצמנו?

ה. מהי שיטת חלוקת החלב, וטתי נביע לחלוקת חלב? חפטיה?

ו. האם ניסו ללכת בשיטת הפיקוח לא רק בדרך של פקחים, אלא על ידי גיוס גופים צבוריים, ועדות קשר, או ארגוני נשים?

י. אורי: מציע, שהועדה תטמע תחילה את החלק האחרון מאמרהצאתו של שר החקלאות, ורק אחר כך ינתנו

את התשובות על השאלות.

תחלה את

מציע שהועדה תטמע/תשובות על השאלות ואחר כך תעבור לחלק השני מהרצאתו של שר החקלאות.

בנשוב:

מציע לדחות את המסן בהתשובות זאת החלק השני של הרצאת שר החקלאות לישיבה הבאה.

ד. ליבשיץ:

לדחות את מסתן התשובות זאת החלק השני של הרצאת שר החקלאות לישיבה הבאה. ה ר ח ל ט:

היו"ר ס. בנשוב: מוסר לוועדה שהתקשר עם שר האוצר והלה הביע את נכונותו להפגש עם הועדה בשבוע הבא. היות ושר האוצר אינו יכול לנסוע לתל-אביב, תצטרך הועדה להפגש איתו בירושלים ביום רביעי או ביום חמישי לאחר ראש השנה. גם שר התחבורה מוכן להפגש עם הועדה.

מציע שהועדה תפגש תחילה עם שר החקלאות ורק אחר-כך עם שר האוצר, על סנת לסיים את הדיון שהתחילה עם שר החקלאות. י. פלדמן:

ישיבת הועדה תתקיים ביום החמישי בתל-אביב, בטעה 10.00, ובה יסתיים הדיון עם שר החקלאות. ה ר ח ל ט:

היו"ר מ. בנסוב:

הוסל על הועדה לקבוע מועד לסיום
הבירור בשאלות המזון. טבקט הצעות

בקשר למועד.

ה. פלדמן:

ארכה של
בהתחשב עם החגים מציע 6 שבועות.

ט. סיקוניס:

מציע שהמליאה תצביע היום על הצעות
הסיכום ביחס לבעיות המזון.

ד. ליבשיץ:

קובע, כי השאלה של יו"ר המנסת מופנית
לרוב הועדה, ולא לאותם חברי הועדה
שהציעו לקבל סיכומי ביניים. לכן, מודיע כי לא ישתתף בקביעת התאריך.

ז. שפר:

לדעתו, יו"ר הכנסת העביר לועדה קביעת
מועד לסיום הבירור. טוען, כי הכנסת לא
בקשה שהועדה תערוך רביזיה על הצעותיה.

היו"ר מ. בנסוב:

לדעתו, החליטה הועדה אתמול לבקש
מהכנסת ארכה לסיום הדיון. להחליטה
זו היו 3 הסתייגויות. כינייהן הסתייגות אחת ביחס לסינוי ועדה
פרלמנטאריה. כאשר התעורר הויכוח בכנסת, עמדה השאלה - אם יש להצביע
על ההסתייגויות. על כך לא היתה רביזיה בכנסת, אלא היו"ר אמר שהוא
טעביר את כל ההצבעה לישיבה הבאה, לאחר שועדת הכלכלה תקבע את המועד
לסיום דיוניה.

ז. שפר:

על ההצבעות תבוא רביזיה מצד נשיאות
הכנסת. הועדה צריכה למלא את הוראת
הכנסת, לקבוע מועד לסיום דיוניה.

ב. אבניאל:

טוען, שאתמול הציע סינוי ועדה
פרלמנטאריה לבירור כל בעיות המזון.
הצעה זו לא נתקבלה. היות והצעה זו לא נתקבלה, מציע להפסיק להצביע
עוד פעם הצעות זו בדבר בחירת ועדה פרלמנטאריה. טוען, כי יש לו
זכות להסתייג בשאלה זו בכנסת. מבקש שהיו"ר יעמוד על זכותו זו
בכל תוקף.

י. ספיר:

הכנסת השילה על הועדה לקבוע מועד
לסיום הבירורים. הועדה חייבת לעשות
זאת. מציע מועד של 3 שבועות. מבור כי אם תוך כדי העבודה יתברר
שאפשר להגיש דו"ח ביניים, הועדה תעשה זאת, ותעבירו לממשלה. הכנסת
יכולה לדון עליו כעבור זמן מסויים, אבל הממשלה תוכל לבצע כמה מההצעות.
מתנגד בכל תוקף להצעה של 6 שבועות.

ז. שפר:

מציע 4 שבועות.

י. ספיר:

קובע כי הועדה החליטה בישיבה הקודמת
לבחור בוועדות טשנה. מציע לבחור כעת
ועדות אלו.

י. אורי:

מציע לקבוע מועד של 4 שבועות,
כי מפקק אם במסך 3 שבועות הועדה

חסיים את עבודתה.

ב. אבניאל:

חוזר על טענתו בדבר הועדה הפרלמנטאריה
ומבקש לרשום לעצמו הסתייגות. חוזר
ומבקש סיו"ר הועדה יעמוד על זכותו להסתייג, בכל תוקף.

היו"ר ס. בנשוב:

קבל על עצמו לעשות זאת.

מעמיד להצבעה את 3 ההצעות בדבר

המועד לסיום דיוני הועדה:

הצבעה

- בעד ההצעה - 3 שבועות - 3
- בעד ההצעה - 6 שבועות - 1
- בעד ההצעה - 4 שבועות - 6

בתקבלה ההצעה - 4 שבועות.

הסתייגויות:

לחברי הכנסת אבניאל, ליבסיץ
ומיקוניס.

היו"ר ס. בנשוב:

ישנה החלטה בדבר בחירת ועדות-מסנה.
על הועדה להחליט במה ועדות-מסנה בוחרים.
היתה הצעה לבחור בסתי ועדות מסנה, היתה הצעה שניה לבחור בשלוש
ועדות מסנה, והיתה הצעה שליטית - לבחור בוועדה מיוחדת לבדיקת
המנגנון בשטח החלוקה והפיקוח.

ז. ספר:

היתה הצעה, לבדיקת היעילות וסדרי
החלוקה יכנסו לאחת מסתי הועדות.

ד. לבסיץ:

מחדש את הצעתו בדבר בחירת סתי
ועדות: א. יצור חקלאי ותעסיתי וסיטת
החלוקה והפיקוח; ב. יבוא.

ע. סמיס:

מציע לדחות את בחירת ועדות המסנה לאחר
דבריו שר החקלאות יטמנו שלמותם וכמו
כן סקירת שר האוצר.

היו"ר ס. בנשוב:

מצביע על שתי ההצעות: א. דחייח
ב. בחירת הועדות לאחר שמייעת סקי רותיהם של שר החקלאות ושר האוצר.
ב. בחירת הועדות עכשיו.

הצבעה

- בעד ההצעה לבחור בוועדת המסנה עכשו - רוב
- בעד ההצעה לדחות את בחירת הועדות - מיעוט

בתקבלה ההצעה לבחור בוועדות המסנה עכשו.

ה ר ח ל ט: מתהיינה שתי ועדות מסנה:

אחת לעניני היצור, קיצוב גפיקוח, והסניה לעניני היבוא.

מציע להעביר את עניני הפיקוח לוועדת היבוא.

ט. בז'רנו:

מתנגד להצעתו של חבר הכנסת בז'רנו.

ד. ליבסיץ:

ה צ ב ע ה

היו"ר ט. בנטוב:

- בעד העברת עניני הפיקוח לוועדת היבוא - 4
- בעד העברת עניני הפיקוח לוועדת היצור - 3

בתקבלה ההצעה להעביר את עניני הפיקוח לוועדת היבוא.

היו"ר ט. בנטוב:
בענין הרכב הועדות מציע, כי לכל סיעה בכנסת אשר יש לה נציג אחד בוועדת הכלכלה יהיה נציג באחת מועדות המסנה; לסיעת מפא"י - 2 נציגים בכל ועדה; לסיעת הציונים הכללים - נציג אחד בכל ועדה; לסיעת החרדים - כל אחת מאחת מהועדות. ויתר הסיעות - כל אחת מאחת מהועדות.

מציע שבכל ועדה יהיו רק 3 חברים, לפי ההרכב של הסיעות הגדולות ביותר.

ז. ספר:

מתנגד להצעת חבר הכנסת ספר.

ט. סיקוניס:

מציע שכל אחת מועדות המסנה תהיה מורכבת מחמישה חברים.

ד. ליבסיץ:

מבקש לצרפו לוועדת המסנה לעניני היצור, על מנת שיוכל להסביר את בעית הפלח הערבי

ט. ססיס:

שהוא אחד ממפתחי הפלחניים בארץ.

היו"ר ט. בנטוב:

ה צ ב ע ה

- בעד ההצעה שכל ועדת מסנה תהיה מורכבת מ-8 חברים - 4
- בעד ההצעה שכל ועדת מסנה תהיה מורכבת מ-6 חברים - 5
- בעד ההצעה שכל ועדת מסנה תהיה מורכבת מ-4 חברים - 7

בתקבלה ההצעה שכל ועדת מסנה תהיה מורכבת מ-4 חברים.

מציע את ההרכב הבא:

י. ספיר:

ועדת היצור - ט. בז'רנו, ט. בנטוב, י. אורי, ב. אבניאל.

ועדת היבוא: ז. ספר, ט. פרלסטין, ד. ליבסיץ, ס. אונא.

מציע את מצעמדותו לוועדת היבוא.

ט. סיקוניס:

מציע את מצעמדותו לוועדת היצור.

ט. ססיס:

היו"ר מ. בנטוב:

מציע הצעה אנ-בלוק:

ועדת היצור:

- י. אורי
- ש. בז'רנו
- מ. בנטוב
- מ. אונא
- ו

ועדת היבוא:

- ז. שפר
- ו. פרלסטין
- ד. ליבשיץ
- ט. מיקוניס

ה צ ב ע ה

- בעד הצעת חבר הכנסת ספיר - 7
- בעד הצעת היו"ר מ. בנטוב - 3

בתקבלה הצעת חבר הכנסת ספיר

ט. מיקוניס:

מבקש לרשום לו זכות הסתייגות.

היו"ר מ. בנטוב:

קובע כי זהו ענין פנימי של הועדה ואין
אפשרות לרשום הסתייגויות.

י. ספיר:

מציע, כי עד אשר תתכנסנה ועדות המסנה,
יו"ר מליאת הועדה יכבדן וביטיבותיהן

הראיונות תבחרנה להן יוטבי ראש.

ההצעה נתקבלה

הישיבה נועלה בשעה 13.40